

РЕШЕНИЕ

№ 5974

гр. София, 23.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 30.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **6361** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. К. К., срещу Заповед № АК 1249/14.04.2011 г., издадена от началника на отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която му е наложена принудителна административна мярка по смисъла на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, като се зачита времето на фактическото отнемане, считано от 13.04.2011 г."

Съгласно изложените в жалбата аргументи, К. К. оспорва заповедта като незаконосъобразна. Твърди, че при налагане на принудителната административна мярка не са обсъдени данните по административната преписка и не са налице фактическите основания по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за налагане на обжалваната мярка. Счита, че отразената в заповедта фактическа обстановка не отговаря на действителната, тъй като се е съгласил да даде проба за наличие на алкохол в кръвта, но уредът за проверка не функционирал и отчел нулеви резултати два поредни пъти, които не са отразени в докладните на проверяващите. Навеждат се твърдения, че техническото средство алкомер 931 № 02243404 не е преминал през проверка за изправността му в лаборатория за проверка на средствата за измерване. Изразено е искане за отмяна на заповедта, с която му е наложена ПАМ, на основание чл. 171, т. 1,

б. „б” от ЗДвП.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощения адвокат Ж., който поддържа жалбата и заявените с не я искания. Претендира присъждане на направените във връзка с делото разноски.

Ответникът – началник на отдел “Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, не изпраща процесуален представител и не ангажира становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, в решаващия състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно мотивите на оспорената заповед, административният орган е установил, че на 13.04.2011 г. около 06:05 часа в [населено място] К. К. е управлявал моторно превозно средство, при което е бил спрян от органите на СДВР, с цел извършване на проверка. К. К. е дал проба за установяване наличие на алкохол в кръвта. При проверката е съставен Акт за установяване на административно нарушение № АК 1249/13.04.2011 г. Административният орган е направил заключение за наличие на предпоставки по чл. 171, т.1, б. „б” от ЗДвП, поради което и на основание чл. 171, т. 1 от ЗДвП е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка “временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, като се зачита времето на фактическото отнемане, считано от 13.04.2011 г.”.

Заповед № АК 1249/14.04.2011 г., издадена от началника на отдел “Пътна полиция” при Столична дирекция „Полиция”, е връчена на К. К. на 18.04.2011 г., а жалбата срещу същата заповед е подадена на чрез [фирма] на 02.05.2011 г., което обстоятелство е удостоверено с приложената по делото Разписка № 000432/PS1336004CFXM, поради което съдът приема, че от страна на жалбоподателя е спазен законоустановеният срок за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в рамките на законоустановения срок, съгласно чл. 149, ал.1 от АПК и от надлежна страна – адресат на оспорения акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, б. „б” се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл. 170, ал.1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал.1, т. 1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като, на основание чл. 165, ал.2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е представена Заповед № І з – 1393/09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи, по силата на която началника на отдел Пътна полиция при Столична дирекция Полиция (понастоящем Столична дирекция на вътрешните работи), на основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП е упълномощен да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки

по ЗДвП. Следователно, оспорената заповед № АК 1249/14.04.2011 г., издадена от началника на отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи е издадена от орган, който притежава съответната компетентност. Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, като при издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Видно от талон за медицинско изследване № 0035065 на К. К. е направена проба за наличие на алкохол. Т. е подписан лично от К. К.. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че отразената в Заповед № АК 1249/14.04.2011 г. фактическа обстановка не отговаря на действителната. В случай, че посоченият в талона алкомер 931 02243404 е бил неизправен и не е отчетел правилно дадената проба, за жалбоподателя е била налице възможност да провери наличието на алкохол в кръвта посредством кръвна проба, която да предостави на контролните органи. Доказателства за наличието на такава проба не са представени, поради което съдът, в решаващия състав намира за установено, че от страна на К. К. е дадена положителна проба за алкохол, отразена с талон за медицинско изследване № 0035065.

От предоставения от ответника списък на преминалите успешно последваща проверка средства за измерване от 02.03.2011 г., настоящата инстанция приема за безспорно установено, че Алкомер 931 02243404 е преминал последваща проверка. В случая конкретния алкомер, е преминал последваща проверка на 15.02.2011 г., а валидността на проверката е със срок от 6 / шест / месеца от датата на извършването ѝ. Проверката на К. К. за наличие на алкохол в кръвта е извършена на 13.04.2011 г. Поради последното, твърдението на жалбоподателя, че техническото средство, с което е установена концентрацията на алкохол не е преминало проверка за изправност към датата на установяване на нарушението, съдът приема за неоснователно.

По силата на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“, предл 1-во от ЗДвП временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

В случая е безспорно установено, че на К. К. К. е извършена проверка за наличие на алкохол в кръвта, която се е оказала положителна, поради което е налице хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“, пр. 1 от ЗДвП. С проявлението на релевантния факт възниква публичното право на административния орган да приложи принудителна административна мярка, като отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водача, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца. От последното следва, че издадената на цитираното правно основание заповед на началника на отдел Пътна полиция – СДВР съответства на действащите законови разпоредби, а подадената срещу заповедта жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, I АО, 16-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. К., срещу Заповед № АК 1249/14.04.2011г., издадена от

началника на отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи.
Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на
Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: